

POUTNÍK

ROČNÍK II
ŘÍJEN 1998

OZVĚNY POUTÍ NA MARIÁNSKÉ HOŘE

„Tisíckrát pozdravujeme Tebe, o Matičko Krista Ježíše...“ Tato píseň nás provázela už od dětství na Mariánskou Horu, vzhůru na „Vrcha“, jak se tam také říká. Dříve o této pouti šlo procesí od kostela sv. Jiří po Smrčině, vzhůru do kopce za zpěvu mariánských písní a doprovodu místní dechové hudby. Při této cestě je několik pěkných zastavení. Hned pod kopcem stojí Komárova kaplička Nejsvětější Trojice. V den pouti bývala vyzdobena květinami. Cesta dále vystupuje na „Bídu“, kde stojí „Holičův“ kříž. Na jeho desce je psáno: „Pojďte ke mně, kteří v světě v slzách těžce pracujete, pojdte já vás občerstvím. Takto Spasitel nás volá, jeho hlasu kdo odolá? Pojdte k němu s křížem svým.“ Už v dětském věku mě tato slova upoutávala k přemýšlení, že jsou v nich zahrnuti i lidé, kteří v těchto místech pracují na okolních polích. Význam tohoto volání však s přibývajícím věkem mi dával hluboký smysl těchto slov. Další cesta vedla po kratší rovině se zastavením u Betlachovy sochy Panny Marie, za zpěvu dalších veršů písně: „Kdo by mohl všechnu krásu tvoji na tom světě ústy vyznati...“ nebo některého jiného verše této písně pozdravujícího Pannu Marii.

Došli jsme k lesu pod samé temeno hory, kde na starobylé „Antošově lípě“, která je tam dodnes, visel obraz Pražského Jezulátka a nad ním ve kmeni rozseto 7 hvězdiček. Říkali jsme, co by děti, že jsou zlaté a znamenají 7 bolestí Panny Marie. Dále následoval strmý výstup lesem. Maminka nám pak častěji ukazovala místo, kde se údajně převálil těžce naložený vůz na Antonína Kepřtu a kde ho Panna Maria zachránila. Toto místo si přibližně pamatuji dodnes. Je téměř před vrcholem výstupu. A už jsme se blížili k cíli a slyšeli vyzvánění zvonů, které vítalo přicházející poutníky. V kapli v zápětí začala mše svatá. Byli jsme na místě, kde nás čeká Panna Maria se svým Synem. Tady smíme předkládat všechny své prosby, touhy a bolesti. A v lidovém zpěvu je vyjádřena naše mluva s Pannou Marií, co důvěry znamenají slova, která voláme: „K nebesům dnes zalet’ písní, tam kde sídlí Matka tvá, vypověz jí, co tě tísní, potěší tě Maria...“

Mnoho znamenala pro naši generaci Mariánská Hora v dobách před druhou světovou válkou, během ní i v dalších těžkých dobách. Co starostí, úzkostí a proseb o ochranu bylo přednášeno před Pannou Marií.

Pro mne bylo toto místo oázou radostí při pravidelných nedělních cestách domů a zpět do blízkého Třešňovce, kde jsem jako 15-leté děvče byla za války ve službě. Vzpomínám též na doby, kdy se v kapli setkávalo obyvatelstvo české i německé. Zaznívaly písně v obou jazycích. Pamatuji si z německé písně část: „O Maria, wir Dich grussen, Ó Maria hilf.“ (Ó Maria zdravíme Tě, ó Maria pomoz). Další byly pouti mého mládí a pouti maminky rodiny s kočárkem tlačným do vrchu a po té, kdy člověk zůstává sám a cestou do vrchu se může modlit a v duchu předkládat Panně Marii vše, co jeho život provází, radostné i bolestné, prosby i díky.

O letošní pouti, ač bylo chladné a deštivé počasí, které nijak nezmenšilo prožitky bytí na místě, kde se cítíme tak dobře s naší Matkou a jejím Synem, mi bylo dopřáno tam pobýt a zúčastnit se mši svatých s nádhernou liturgií svátku Narození Panny Marie. Ve čtení se připomíná její rodokmen. Je zajímavý už svým počátkem od Adama, návazností na všechny jmenované předky. V evangeliu se čte, jak to bylo s narozením Ježíšovým. Zúčastnit se mše svaté je vrcholem pouti. V ní se setkávám s Kristem. Při obou dopoledních mši svatých jsme měli možnost vyslechnout velice působivá slova obou promluv. V první jsme slyšeli o osmeru blahoslaveností a jak v nich nacházet příklady pro život křesťana. Ze slov P. Pilíka, při druhé promluvě, vyznívalo ujištění, že naše matka Panna Maria o nás všech ví a každého jmenovitě slyší. Proto se k ní s důvěrou obracujeme. Děkujme Bohu, že v naší farnosti máme toto mariánské poutní místo.

Vzácné jsou chvíle návštěv této svatyně v každou dobu, kdy člověk smí zůstat s Pannou Marií a v nitru duše s ní promlouvat. Vážíme si tohoto poutního místa a též děkujeme našim předkům, kteří se na této hoře setkávali a společně putovali do Mariazell v Rakousku a vybudovali zde toto překrásné malé Mariazell.

(Marta Faltusová)

KALENDÁŘ

Ne 1.11. – Po 2.11.	Dušíčkové pobožnosti na našich hřbitovech: v Petrovicích - v neděli 1.11. po mši sv. v 9.00 h. ve Verměřovicích - v pondělí 2.11. po mši sv. v 16.30 h. v Dolní Čermné - v pondělí 2.11. po mši sv. v 18.00 h.
Ne 8.11. – 7.30 a 10.00 h.	Slavnost Výročí posvěcení kostela v Dolní Čermné
St 11.11. – 19.00 h.	Setkání farností v orlovně Dolní Čermné
Ne 15.11. – 9.00 h.	Slavnost Výročí posvěcení kostela ve Verměřovicích
So 21.11. – 9.00 h.	Cyklus přednášek ABC křesťana na děkanství v Ústí nad Orlicí

KONFERENCE V PEKLE - II. ČÁST (P. FERDINAND K., KATOLICKÝ KNĚZ)

ZLÍ DUCHOVÉ PODÁVAJÍ REFERÁT O SVÉ PRÁCI

Mistře, v lidech se vzrůstají snahy odporovat našemu úsilí. Dříve to pro nás bylo daleko snazší, protože o nás lidé nevěděli. Nyní nás otravují svými posty a jsou na náš způsob práce upozorňováni v modlitebních kroužcích. Také se zvětšuje počet kazatelů, kteří poslouchají rady svých andělů a prohlášení Matky Ježíšovy. Ta vychází čím dál častěji ze svého krytu na poušti, aby znovu a znovu rozdmýchávala oheň v lidských srdcích proti nám. Neměli bychom znovu změnit taktiku? Kdysi jsi nám sliboval na pomoc brigádu lidských duší, které nechtěně musí pokračovat ve svém svádění, ale moc platné to není. Ve své době byli slavní nevěrci, pochybovači a pyšní reformátoři, kteří za sebou strhávali zástupy, ale dnes už jejich ideje ztratily na účinnosti. Dnes je předhánějí naši mladí odchovanci satanských sdružení, těch se alespoň lidé bojí.

Dobrá, brzo vám pošlu na pomoc naše výběrové zálohy, které začaly pracovat právě v těch zbožných kruzích, kam vás nechtějí pouštět. Pošlu vám anděly, kteří v podobě elegantních pánů budou imponovat svým jistým vystupováním jak intelektuálům, tak i lidem prostým, lidem slabým. Ale hlavní nápor je třeba obrátit na rozbití buňky lidské společnosti, na rodinu. Obrátíte se zase na ten slabší článek lidského rodu, na ženy. Budete je podporovat a vybízet v jejich emancipačních snahách. Nechtějí hrát úlohu druhorozeného syna, ale prim. Tlačí se do všech vedoucích pozic, dokonce i v církvi si nárokují úkol obětníka. Ale ještě více záleží na běžných ženách v rodině. Snadno na nich můžete uplatnit ten náš tradiční postup. Polichocení, upozornění na podřízenost, vyvolat v nich vzrušení nespravedlivého názoru až k hysterickému výbuchu, k němuž je většina žen snadno nakloněna. Chcete vzorek? I ve zcela nevinném rozhovoru najdete slůvko, na které se zavěsí automaticky následující nářek: „ Já tady nic neplatím, co dělám, je všechno špatné, žádné uznání, dělejte si to sami, já se na to vykašlu!“ U starších to povede k oslabení lásky, u mladších snadno i k rozvodu, a máte v hrsti hned najednou všechny členy rodiny. Truc zůstane, i když třeba bez důvodu, a muž v rodině je přiveden k trucu, ve které se teprve ukáže malichernost celé záminky vámi naseté. Na děti to má velký účinek, ztratí důvěru i lásku k oběma rodičům. Je třeba jednat rychle, už nemáme mnoho času ke splnění závazku, jde o závod. Lidi zbožné přesvědčí naše elitní brigáda, která bude vystupovat v podobě učených a zbožných předků, jakoby na pomoc lidem zbožným. O všechny se postaráme. Naše království bude celá země.

Jednou z vašich nejdůležitějších a přitom nejzáslužnějších kořistí je přivést člověka k zoufalství. To je hřích, který raní srdce samotného Boha nejjistěji. Protože je to hřích přímo proti samotné lásce Boží. A je to vlastně i mnohonásobný hřích nevděčnosti, zloby, trucu, který se vlastně sám zbavuje svého rozumu a přímo se svěruje do našich rukou. A nemusí to být tak moc těžké člověka k tomu pohnout. Stačí jen využít příležitosti, kdy člověk přijde o svoji hračku, na které lpěl, kterou miloval. Pak dovedou být zlé i malé rozmazené děti na své milující rodiče, když jim hračku odejmou. Takovou ztrátou může být třeba i zklamání, strach z ostudy, ale nejčastěji ztráta jmění, peněz, mnohaletých úspor a nakonec vždy nedostatek víry, že by mohlo být ještě odpuštěno. Tu musíte napnout svůj um a soustavně mu domlouvat. Poukazovat na všechny klady, jak se svých trablů rázem zbavit, a že nepotřebují brát na nikoho ohled. Potom padne láska i k těm nejbližším, jestliže ještě nějaká byla. Zkrátka, vyličte mu samé klady, až ve vás bude vidět svého zachránce a spasitele. A kdyby se některý člověk přece ještě cukal, poněvadž ho chtějí tahat z vašeho vlivu třeba modlitby jeho známých, tu jen kývněte na svoje soudruhy a hned vám jich přijde na pomoc třeba sedm. Ale spíše nastane ten případ, že se člověk toho zoufalého nápadu chytí jako pes kosti a uhání pryč, aby o ni nepřišel a jeho soudruzi se s ním o ni nepoprali.

A o nastrojení takových příležitostí, které vám přihrají lidské duše do náručí, se vám postarám já sám. K boji o kost dojde mezi zvířaty vždy, kdykoliv budou hladová. U lidí to bude ještě častější, protože budou vyprahlí i duševně. Muže snadno nachytáte, když je zesměšníte v jejich mužské hrdosti a zpochybníte jejich sílu. Čiňte se, připravím vám hojnou zeň.

S nevěrci a nepřáteli církve se nepotřebujete příliš zabývat. Těm postačí dát do ruky vliv a moc a stanou se vašimi pomocníky sami. Vaším úkolem je dostat věřící v Krista a Marii. Ty lze poplést a znejistit dialektikou. Tu jsme přece vyučovali už celá minulá desetiletí. Zvláštním vyznamenáním a odměnou bude pro některé z vás pracovat po mém boku. Nadcházející čas bude hlavním přínosem do naší říše. Avšak využijte ho naplno, konec našeho zápasu se blíží.

(Pokračování v příštím čísle)

Služba lektorská - listopad 1998					
1.11.	Ne	31. neděle v mezidobí VŠECH SVATÝCH	7.30	Vackovi	199
			10.30	Menclovi	193
8.11.	Ne	32. neděle v mezidobí	7.30	Zpěvákovi	195
			10.30	Novákovi	194
15.11.	Ne	33. neděle v mezidobí	7.30	Marešovi	172
			10.30	Formánkovi	83
22.11.	Ne	Slavnost JEŽÍŠE KRISTA KRÁLE	7.30	Bláhovi	457
			10.30	p.Faltusová	128
29.11.	Ne	1. neděle adventní	7.30	Faltusovi	128
			10.30	Němečkoví	170

VZDĚLÁVÁNÍ

ŘÁDY A KONGREGACE V ČESKÉ REPUBLICĚ (9. ČÁST)

Kongregace milosrdných sester sv. Vincence z Pauly -
VINCENTKY (DKL)

První společnost sester sv. Vincence byla založena r. 1633 svatým Vincencem de Paul pod jménem „Dcery křesťanské lásky“. Ještě za života zakladatele vznikly první domy mimo Francii také v Polsku. Konstituce pro tuto kongregaci byla schválena papežem Řehořem XVI. v září 1835. Dnes působí ve všech světadílech.

Česká provincie má svůj původ ve Vídni, kde sestry z celé monarchie r. 1832 založily první dům a ošetřovaly nemocné cholerou. Do Kroměříže přišly první sestry Vincentky 14. září 1845 na pozvání olomouckého arcibiskupa M. J. Sommerau-Beeckh, který jim daroval část zahrady arcibiskupského semináře, kde si vystavěly klášter, kapli a nemocnici. Dne 2. dubna 1920 zde byla zřízena samostatná česká provincie s noviciátem. Vincentky působily v nemocnicích, domovech důchodců, v dětských domovech, ošetřovaly nemocné v rodinách, vypomáhaly na farech až do r. 1950, kdy byly jako jiné řády násilím vystěhovány a zakázána jim řádová činnost.

Generální představená této kongregace sídlí ve Vídni, provinční představené sídlí v Kroměříži. Jednotlivé domy mají své místní představené, které jsou podřízeny provinční představené.

Sestry žijí podle řehole sv. Vincence de Paul. Charakteristická je jejich spiritualita a hluboká víra, důvěra v Boží prozřetelnost a bezmezná láska k člověku bez rozdílu. Dalším znakem spirituality je myšlenka vzájemné lidské odpovědnosti a skutky tělesného a duchovního milosrdenství.

V r. 1990 obnovily svou činnost i Vincentky. Nejdříve pracovaly v mateřských školkách v Kroměříži a ve Veselí n. Mor., kde pomáhaly i ve výuce náboženství. Byl jim vrácen provinční dům s nemocnicí pro dlouhodobě nemocné. Působí též i jako vychovatelky v internátě arcibiskupského gymnázia. Staré sestry žijí v Bílé Vodě u Javorníka.

Řeholní oděv je jednoduchý a nenápadný. Tvoří jej černé šaty a bílým kulatým límečkem, hlavu kryje bílý závoj, vpředu vyztužený zaobleným proužkem. Sestry nosí na krku medailónek sv. Vincence de Paul.

Požadovaný věk pro vstup do kongregace je 18 let, u starších kandidátek se doporučuje vzdělání pedagogické, či zdravotní (není však podmínkou). Dobu kandidatury prožívají kandidátky ve světě a je různě dlouhá (až 2 roky). Po příchodu do kláštera vstupují do postulátu, který trvá 1 rok. Pak následují 2 roky noviciátu, časné sliby a 5 let juniorát. Sliby se skládají na 1 rok a každoročně se 8. prosince na svátek Neposkvrněného početí Panny Marie obnovují.

Kontaktní adresa:

Milosrdné sestry sv. Vincence de Paul

Malý Val 1553

767 01

Kroměříž

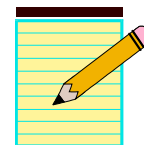

(zpracoval js)

Z VÝSLEDKŮ ANKETY

Milí čtenáři,

je tu poslední pokračování rozboru naší poutnické ankety, ve které si přiblížíme výsledky zbývajících otázek č.19-22. Ty nám napoví, jak je Poutník čten v našich rodinách a také jak „putuje“ neboli jak je rozšiřován a předáván po blízkém i vzdáleném okolí naší farnosti. Ozřejmíme si také přístup Vás – čtenářů ke spolupráci na tvorbě našeho farního časopisu a nakonec si uvedeme závěrečná hodnocení Poutníka.

Otázka č.19 – Jak náš Poutník putuje

- Poutníka čtu sám – odpovědělo 22 % čtenářů
- 66% z celkového počtu rozbraných Poutníků čte více členů domácnosti (v průměru je to více jak 3 osoby resp. 3,12)
- 10% čtenářů uvádí, že Poutníka posílá nebo půjčuje také čtenářům mimo naší farnost např. Dobrouč, Studenka, Orlice, Sopotnice, Kunčice, Letohrad, Jamné, Přepychy, Hradec, Brno, ale také cizina – Rakousko a Anglie. Ovšem největší možnost jeho šíření bezesporu poskytuje Internet, jehož prostřednictvím se může objevit všude tam, kde je zájemce s možností příjmu této nejširší informační služby.
- 2% čtenářů poskytuje Poutníka také zájemcům jiného vyznání (evangelického, pravoslavného) nebo i lidem bez vyznání

Otázka č.20 – Proč nepřispívám do Poutníka

- Protože nechci podporovat to, co se mi nelíbí – odpověděl 1 čtenář
- 52% čtenářů uvádí, že neumí vymyslet či sepsat příspěvek, nebo nemají vhodné téma – neví o čem psát
- 14% čtenářů by schopnosti i téma na článek mělo, ale chybí jim trochu odvahy či vytříbení pravopisu a slohu
- Že některé články působí chlubitivě, nevěrohodně či jinak hloupě se domnívá 10% čtenářů a nechtějí se proto podobně ztrapňovat
- 23% čtenářů uvedlo ještě jiný důvod, než jaký byl zahrnut v předchozích odpovědích

např.

- ✓ nedostatek času
- ✓ strach z kritiky blízkých příbuzných
- ✓ nikdo mě nevyzval...
- ✓ nechci přispívat
- ✓ nemám zkušenosti
- ✓ ještě mě to nenapadlo
- ✓ čekám až přijde nápad či myšlenka
- ✓ raději bych anonymitu (alespoň částečnou)
- ✓ zatím jsem to nepovažoval za nutné
- ✓ vadí mi uvedení celého jména

Otázka č.21 – Do Poutníka bych rád přispěl ale:

- Čekám až mě někdo vyzve, nechci se vnučovat – odpověděli 3 čtenáři
- 9% čtenářů uvádí jako důvod obavy z odmítnutí příspěvku
- 50% čtenářů uvádí, že neví o čem psát, chybí jim námět a motivace
- 21% čtenářů zatím nepřispívalo z důvodu časových
- 18% čtenářů uvedlo ještě jiný důvod než předešlé
 - ✓ chybí mi ten správný impuls
 - ✓ sbírám odvahu a hledám téma
 - ✓ zatím se stydím, nemám zkušenosti, je to úkol spíš pro starší
 - ✓ nemám na to potřebnou odvahu a sebedůvěru
 - ✓ nechávám tuto činnost mladším
 - ✓ apod.

Otázka č.22 – Závěrečné hodnocení měsíčníku Poutník

- Ze všech odpovědí jeden čtenář uvádí odpověď a) požadují nebo uvítám zrušení této činnosti
- Tato aktivita mi v zásadě nevadí, ale nepovažuji ji za důležitou uvedlo 11,5% čtenářů
- 43% čtenářů označilo odpověď c) je to dobrý začátek, občas přečtu některé články
- za dobrý a prospěšný označilo Poutníka 45% čtenářů

Z Vašich připomínek:

- ✓ ...články pročítám všechny, myslím že Poutník je prospěšný i k duchovnímu rozvoji
- ✓ Navrhuji diskusi s možnými adepty na příspěvky
- ✓ Rozšířit dětské články, vtipy, vzdělávání
- ✓ ...Poutník by měl mít konkrétnější cíle - poučení, povzbuzení
- ✓ ...rozšířit rubriku ze života, pro starší děti a mládež
- ✓ ...osobní příběhy
- ✓ ...rád bych ho podpořil finančně.

Tak toto byla poslední otázka v našem ohlednutí za poutnickou anketou. Teď už nezbyvá, než si přát, aby Vámi projevový zájem, který jste vyjádřili ve svých odpovědích a názorech, přinesl své ovoce. Neboli, aby anketa a její výsledky byly opravdu přínosem a obohacením pro další práci na tvorbě našeho farního časopisu.

(Případní zájemci o další upřesnění či doplnění informací o výsledcích ankety se mohou dotázat přímo zde na stránkách Poutníka formou písemné otázky nebo u mě osobně)

(za redakční kroužek PeM)

A ještě několik vzkazů z Vašich řad pro redakční kroužek

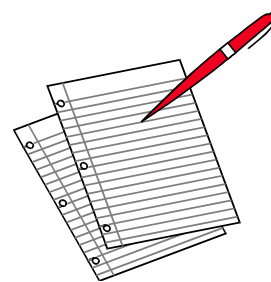
Vydávání vašeho farního měsíčníku považuji za přínos a vhodné doplnění týdeníku Poutník. Do kostela chodím pravidelně, ale nemám čas se věnovat akcím, které se tu pořádají. To však neznamená, že bych o ně neměla zájem. Proto bych uvítala, kdyby váš časopis na ně mohl více upozornit a informovat o nich (dostává se do rukou širší veřejnosti, nejen pár lidem do akcí zasvěcených). Třeba by se zvýšil i počet zájemců. Následně by pak bylo dobré sdělovat průběh akcí popř. dojmy z nich, aby i ostatní z toho měli alespoň „něco“.

Dále mi připadá (dost možná, že se mýlím, je to čistě můj osobní pocit), že i když je to měsíčník „naší“ farnosti je v něm dost málo informací o farnostech okolních i trochu vzdálenějších – pouti, posvícení a jiné akce. Vždyť už jen název „Poutník“ znamená putovat a doufám, že to nemusí být jen po naší farnosti, ale v rámci dobrých vztahů zavítat i k sousedům a to nejen 2x do roka do Horní Čermné, ale především k těm, kteří jsou nejen stejného vyznání, ale hlavně tady na venkově i se stejnými problémy a zkušenostmi! Připadá mi, jakoby jednotlivé farnosti byly uzavřeny samy pro sebe, každá „na vlastním písečku“. Omlouvám se, jestli ten můj pocit pramení z nedostatečné informovanosti – ráda se nechám poučit, ale i ten fakt, že v případě nemoci nebo dovolené našeho farního otce, není běžně k máni informace, kde a kdy jsou mše sv. v okolních farnostech, abychom v případě potřeby mohli na ně kdykoli zajít nebo spíše zajet, něco napovídat! Vážím si lidí, kteří jsou ochotni pro druhé něco udělat! A proto vám fandím, přeji mnoho zdaru a děkuji!

J. Marková

O naléhavosti problému s nedostatkem dopisovatelů Poutníka bylo psáno již v několika předchozích číslech a tak jen dodám: Poutník bude zajímavým, pestrým a především stabilním farním časopisem až teprve tehdy, bude-li na jeho vzniku spolupracovat dostatečný počet farníků ve všech věkových kategoriích z různých zájmových skupin.

*Navrhuji alespoň skromné heslo
pro všechny farníky-čtenáře:
„Kolik hodin věnuji měsíčně televizi,
tolik minut věnuji tvorbě Poutníka!!!“*

Poutník se nám opravdu líbí a všem, kdo se na něm podílí upřímně děkujeme a těšíme se na další. Zvlášť se mi v Poutníku líbila výpověď Aničky o své mamince. Také se mi na Poutníku líbí, že ho máme celý týden po ruce a můžu se kdykoli podívat na pořad bohoslužeb nebo jiných akcí.

DÍKY

M. Moravcová

Ráda bych uvítala, kdyby se do přílohy Poutníka dostaly náměty z oblasti biblických příběhů, o kterých si myslím, že jsou pro dnešní dobu velice aktuální. Zároveň si myslím, že by bylo dobré, kdybychom se mohli seznámit s poutními místy a se životopisy světců.

(bez podpisu)

NAŠE FARNOST NA CESTÁCH

POUŤ DO MARIAZELL

Dříve lidé chodívali na pouť z Mariánské Hory do Mariázell, toto putování jim trvalo tři týdny. My jsme stihli vykonat pouť do Mariázell za jeden den, ale i tak si myslím, že to bylo užitečné vybočení z všedního kolotoče.

Vyjížděli jsme ve 2 hodiny v noci, legrační bylo, jak jsme se zdravili - někdo přál dobrou noc, jiný dobré ráno. Dřímání, hodinové čekání na hranicích, modlitby a poutavé vyprávění pana Chasáka, našeho průvodce, vyplnilo čas cesty autobusem. Ráno bylo značně zamračené, o to bylo kouzelnější, když se autobus šplhal do alpských kopečků a vše prosvěcovalo sluníčko. Po příjezdu na poutní místo jsme se nejdříve shromáždili ke společné modlitbě křížové cesty, jejíž zastavení jsou rozestavena v přírodě,

kousek cesty od baziliky. Po té jsme slavili mši svatou v srdci baziliky. Ale čas neúprosně běžel a po této mši nám zbyla asi hodinka, abychom se prošli po poutním místě a už jsme museli k autobusu. Určitě by se na tomto krásném poutním místě dal strávit delší čas, ale čekala nás dlouhá cesta domů.

Mohli jsme porovnat, o co rychleji žijeme oproti dřívější době. Proto si myslím, že bychom se měli snažit ten čas, který nám je darován, a tak neúprosně běží, prožít co nejlépe, ale protože na to sami nestačíme, věřím, že Panna Maria se za nás stále přimlouvá. Na této pouti i na té, která následovala na Mariánské Hoře nám bylo krásně. Rádi bychom poděkovali všem, kdo se na přípravě i průběhu poutí podíleli. Upřímný dík za Moravcovi, Faltejskovi a Formanovi.

(Marie Moravcová)

JAK JSEM SE OCITL VE FRANCII NA SVATBĚ (2/4)

.....Ráno slyším ťukání na dveře. Odpovídám „Oui, bon jour“, dveře se otevírají a hned po ránu se ocitám tvář v tvář fotografickým bleskům. To Stephanie a její matka mne musely zdokumentovat ještě v posteli.

Zajímavé je, že se nekoná žádná snídaně, protože se prý najíme večer. Snad to přežiji, i když mne to překvapuje. Dám si tedy alespoň kávičku. To však ještě netuším, že každé uvaření kávy na tom jejich překapávači trvá celou čtvrt hodinu. Rychle ho tedy piji a jde se „pracovat“.

Přes hodinu s tatínkem objíždíme okolí a všude možné umístujeme cedule „Cécile et Bruno Parking“ s šipkami doleva, doprava, dále „Cécile et Bruno“ jako směrníky na křižovatkách. Mají to docela dobře promyšleno. A už se připravuje jídlo, zdobí se kostel květinami, v zahradě nad kostelem rovnáme stoly a dáváme na ně ubrusy. V tom všem se ale všichni dokáží zastavit a popovídat s kolemjdoucími (všechny srdečně zdraví a já pevně věřím tomu, že tomu tak není jenom dnes). Například pro ubrus jdeme k bratranci tatínka Cécile - k Jeanovi a jeho ženě Josiane, kteří tu mají pěkný letní byt. Posedíme u nich, popovídáme. Oni mají také přátele v Čechách, ve Zruči nad Sázavou. Nejprve jsem nechápal, proč po mně chtějí, abych jim přeložil „Ice Cream“. Jim se totiž slovo ZMRZLINA moc líbí a asi nikdy ho pořádně nevysloví, protože vyslovit pět souhlásek po sobě je pro ně takřka nemožné.

Celé přípravy probíhají v opravdovém klidu, což obdivuji. Jdeme se podívat i do kostela. Chybí mi tu varhany. Ta kamínka, co stojí uprostřed, taky nepůsobí moc esteticky, ale jinak je to opravdu pěkný vesnický kostelík. Hudbu tu zajišťuje jedna Sony Hi-Fi souprava, zabudovaná do pěkné stylové dřevěné skříňky, společně se zesilovačem a mixážním pultem.

Vracíme se domů a já mám docela hlad. Ale to jim přece nemůžu říct, vždyť přece budeme jíst večer! Nechci ale, aby mi na svatbě kručelo v břiše. Proto nahoře dojídám své zásoby potravin. Sotva jsem dojedl, bylo mi řečeno, že si dáme něco málo k snědku. Máme rajčata politá dobrým dressingem a olejem, šunku s bagetou a pivo! Je to tedy pouze čtvrtlitrová sklenička, chuti nic extra, ale díky za ni! Jsme v Burgundsku a tady je světoznámé prvotřídní víno, proto zde nemůžu čekat Plzeň na stole. Dojídám a už pomalu přicházejí hosté. Běžím se tedy rychle nahoru ustrojit. A už je tu i ženich! Nevěsta už čeká nahoře nastrojená a připravená a já mám to privilegium si ji takto první vyfotit (resp. jsem s ní vyfocen já). Cca o půl třetí Cécile schází po schodech dolů, aby se potkala s ženichem. A následuje půlhodina focení. Mají zde pěknou zahrádku, ideální místo pro tyto účely. Fotoaparátů je tu hodně (i několik videokamer) a už se blejská. A zde vidíte svatební pár:

Připadá mi, že se tu fotí každý s každým a ani se mi nechce počítat všechny ty kombinace. Naštěstí focení ve tři hodiny končí a jde se na úřad. Mám takové dilema, kdy dát svatební dar, jestli teď nebo později, protože svatební dar u nikoho nevidím. Že by se tu vůbec nedávaly?

A již jsme na úřadě. Již teď musím říct, že svatba ve Francii (aspoň tato) nemá tak obřadný charakter, na jaký jsme zvyklí v Čechách. Do té jedné místnosti se ani zdaleka všichni nevejdou. Není ani nijak vyzdobená, prostě normální úřadovna s obrazem prezidenta Chiraca na zdi. Shromáždili jsme se kolem stolu. Ještě tu ani není starosta, který ale naštěstí hned přichází. Zpocený vedrem, otře se a jde se oddávat. Žádná hudba, žádná hymna nebo Internacionála. Oddávající jen trochu zvýší hlas – to aby přítomní pochopili, že začíná mluvit. Samozřejmě, že mu vůbec nerozumím, ale to přeci nevádí, domyslím si, co asi tak říká. Vlastní oddávky probíhají obdobně jako u nás, oba si řekli Ano, resp. „Oui“, protože jsme přeci jenom ve Francii. Prstýnky si zatím nedávají, to až v kostele. Zajímavé je, že se Cécile na všechny ty papíry podepisuje starým příjmením, ale to je tady prý normální. A já si myslel, že na to zapomněla. Zápis o svatbě je do takového velkého sešitu, který ve mne nebudí dojem důstojnosti tohoto závažného životního aktu. Každý ze snoubenců má své dva svědky.

A už je tu zase hluk, žádný slavnostní průvod přes špalír (ten by se ostatně ani nikam nevešel), prostě se docela chaoticky jde směrem ke kostelu. Přicházíme před kostel – Cécile a Bruno se vezou na kočáru, který táhne malý

poník. Ten je ještě veze na prohlídku po okolí, protože svatba v kostele začíná až ve čtyři hodiny. Pan farář je stále ještě v riflích a košili s krátkými rukávy, prostě přesně tak, jako byl včera večer u nás na večeri. A už je tu čtvrtá hodina, všichni jsou v kostele a Bruno vchází za zvuků krásné hudby po boku své matky k oltáři. Jako poslední jde Cécile s otcem. Již od začátku má tato část svatby důstojnější charakter než na úřadě. Nevím, jestli je zde nutné absolvovat obě části, jestli nestačí církevní jako u nás, ale patrně to potřebné je. Začíná mše svatá, i když má trochu volnější charakter než jsme zvyklí.

Jedna ze skladeb je od Antonína Dvořáka. Hned mi poskočilo srdíčko, když jsem

zaslechl první tóny. To nebylo naplánováno kvůli mně, ale prostě proto, že Cécile má Dvořáka ráda. Na mši svaté mi chybí pozdravení pokoje. U východu z kostela není ani kropenka se svěcenou vodou, místo ní je v ní rýže. Každý si nabírá do dlaně a když novomanželé vycházejí, tak to na ně všichni (včetně mě) hážou. A opět se fotí. Tentokrát sice méně, ale za to snad celá vesnice dohromady. Docela mne překvapilo, že zatímco jsme byli v kostele, tak tu muselo pořádně pršet. Na zahradě nad hřbitovním kostelem je již připraven pro všechny přítomné piknik. Je tu spousta vína, ale i limonád a džusu, slaného, ale i sladkého pečiva, olivy, atd. Povídám si tu se spoustou lidí (také díky tomu, že mne Cécile představila několika dalším lidem). Cécile má o mne pořád starost. Nechce, abych někde stál opodál, chce, abych se taky bavil. Toto na ní obdivuji, že místo aby myslela v těchto okamžicích na manžela, na sebe a lidi, kteří jsou v tom okamžiku zrovna vedle ní, tak má takovéto starosti. Ale já ji snad nezklam. Přijel jsem přeci prožít něco zajímavého, utužit stará a navázat nová přátelství.

(ZK, pokračování někdy příště)

PRO DĚTI

AHOJ DĚTI!

Tak je za námi první podzimní měsíc. Ze zahrad už je sklizeno vše, čemu dalo letní sluníčko vyrůst. Listí na stromech se zbarvilo do nejrůznějších odstínů a pomalu opadáva na zem, kde tvoří načechranou peřinu. Začíná se vkrádat chlad a zima. Ale my se dnes ještě vrátíme k létu, k prázdninám, k cestování a podíváme se, jaké „plody“ nám to přineslo. Na počátku prázdnin jste dostaly úkol „Stavbu kostela“. Chci dnes poděkovat vám všem, kteří jste na tuto výzvu zareagovaly a snažily se zaplňovat prázdné stavební kameny. Dá se říci, že „Stavba kostela“ se vám podařila a můžete z toho mít radost. Je vidět, že jste ani o prázdninách na Pána Ježíše nezapomínaly. Ještě chci pochválit dobrý nápad uvést i jména dětí, které určitý kostel navštívily. A teď bude určitě zajímavé si ještě shrnout všechna místa, kam jste se během prázdnin dostaly:

1. Neratov (kostel Nanebevzetí Panny Marie)
2. Písečná (kostel Svaté Kateřiny)
3. Slavoňov (kostel Svatého Jana Křtitele)
4. Letohrad (kostel Svatého Václava)
5. Křtiny (kostel Svaté Marie Pomocnice)
6. Klášterec nad Orlicí (kostel Svaté Trojice)
7. Králky (kostel Nanebevzetí Panny Marie)
8. Horní Maršov
9. Česká Lípa (bazilika Všech Svatých)
10. Orlice (kostel Nanebevzetí Panny Marie)
11. Kunčice (kostel Svaté Kateřiny)
12. Ďurčíná (kostel Panny Marie Sedmibolestné)

A teď ještě dlouhým správné řešení z minulého čísla. Jak se vám to podařilo? Řešení dvojic je následující:

1. ADAM - ABRAHAM	+ JE DÍ -
2. NOE - JONÁŠ	+ SE KY -
3. MOJŽÍŠ - KAIN	+ NO PA -
4. DAVID - GOLIÁŠ	+ NE NO -
5. ALŽBĚTA - ÁBEL	+ PO ZA -
6. HERODES - PÁN JEŽÍŠ	+ PR RU -
7. SIMEON - PANNA MARIA	+ ÁZ ČÍ -
8. ZACHARJÁŠ - IZAJÁŠ	+ ME DN -
9. JAN KŘTITEL - IZÁK	+ ZD IN -
10. APOŠTOL PETR - DANIEL	+ HO Y! -

„DÍKY PANE ZA PRÁZDNINY!“

(Otazníček)

Pro starší:

Dvojice:	Ano	Ne
EZAU - SALOME	OK	ČT
ŠALAMOUN - BAT-ŠEBA	ET	IT
JÁKOB - BENJAMÍN	ES	HA
JOSEF EGYPTSKÝ - SAMSON	RE	IP
MARTA - MARIE	ÍS	NU
MICHEÁŠ - VERONIKA	ZA	MO
ŠTĚPÁN - IZAJÁŠ	PO	SV
SAUL - SAMUEL	AT	BY
APOŠTOL JAN - DÉBORA	Ó?	É?

„ČTETE SI PÍSMO SVATÉ?“

Doufám, že jste se ke znění této věty dopátraly. A teď si něco ještě řekneme ke každé postavě z dvojic.

Ezau - starší bratr - dvojče Jáкова, syn Izáka a Rebeky (SZ).

Salome - dcera Herodiady (manželky Herodova bratra Filipa), tančila na oslavě Herodových narozenin a zalíbila se mu. Za odměnu (navedena matkou) žádala hlavu Jana Křtitele (NZ).

Šalamoun - syn krále Davida a Bat-Šeby, nejslavnější izraelský král (SZ).

Bat-Šeba - nejdříve manželka Chetity Uriáše a poté krále Davida (SZ).

Jákob - syn Izáka a Rebeky, mladší bratr - dvojče - Ezaua. Přemluvil svého bratra, který se vrátil z lovu vyhladovělý, aby mu vyměnil práva prvorozeného za pokrm. Později, když předstíral, že je Ezau, dostal zvláštní požehnání od svého otce (SZ).

Benjamín - nejmladší syn Jáкова a Ráchel. Byl po něm pojmenován jeden z dvanácti kmenů Izraele (SZ).

Josef egyptský - prvorozený syn Jáкова a Ráchel. Měl zvláštní sny a ostatní bratři ho prodali do otroctví do Egypta. Faraon ho učinil správcem egyptské země poté, co mu vyložil sny (SZ).

Samson - izraelský soudce pověstný svou nesmírnou silou, ukrytou v jeho dlouhých vlasech, které se nesměly ostříhat (SZ).

Marta a Marie - sestry, které žily s bratrem Lazarem v Betanii (NZ).

Micheáš - prorok, který žil v 8. st. př. Kr., prorokoval ve stejné době jako Izajáš, Amos a Ozeáš (SZ).

Veronika - jedna z žen, které byly při ukřižování Pána Ježíše (NZ).

Štěpán - první křesťan, který zemřel pro víru v Boha (ukamenován) (NZ).

Izajáš - významný prorok žijící v Jeruzalémě za panování Uzijáše, Jótama, Achaze a Chizkijáše (SZ).

Saul - první král Izraele, byl z Benjamínova kmene (SZ).

Samuel - syn Elkána a Chany, který se stal jedním z posledních soudců Izraele a patřil mezi první proroky (SZ).

Apoštol Jan - Zebedeův syn, bratr Jakuba, rybář, kterého Ježíš povolal za učedníka. Autor evangelia (NZ).

Débora - jediná žena, která patřila mezi „soudce“ Izraele. Pomohla v boji, jehož vítězství ukončilo dvacetiletý kenanského útisku (SZ).

(EJ)

Zprávy z farnosti DOLNÍ ČERMNÁ

30. neděle v liturgickém mezidobí

25. října 1998

44. týden / 98

BOHOSLUŽBY V TOMTO TÝDNU:

26. října -	pondělí	30. týdne v liturg. mezidobí 18.00 Dolní Čermná - za rodinu Salvovu a Sýkorovu
27. října -	úterý	30. týdne v liturg. mezidobí
28. října -	středa	Svátek sv. Šimona a Judy, apoštolů 14.00 Verměřovice - svěcení obecního praporu při mši svaté, kterou slouží Otec biskup Josef Kajnek 18.00 Dolní Čermná - za oběti I. a II. světové války
29. října -	čtvrtek	30. týdne v liturg. mezidobí !18.00! Dolní Čermná - na úmysl dárce
30. října -	pátek	Svátek Výročí posvěcení katedrály v Hradci Králové 18.00 Dolní Čermná - na úmysl dárce
31. října -	sobota	30. týdne v liturg. mezidobí 6.45 Dolní Čermná - za Ladislava Filáčka, manželku Ludmilu a syna Jiřího 17.00 Verměřovice - za Karla Švece

1. listopadu - neděle – Slavnost VŠECH SVATÝCH

Dolní Čermná	7.30 h	- za farníky
Petrovice	9.00 h.	- za Josefa Majvalda, manželku a oboje rodiče
Dolní Čermná	10.30 h.	- na úmysl dárce

Odpustky pro duše v očistci

V *neděli 1.11. odpoledne a v pondělí po celý den* je možné při návštěvě kteréhokoliv kostela získat **plnomocné odpustky**, přivlastnitelné pouze duším v očistci. Kromě tří obvyklých podmínek (sv. zpověď, sv. přijímání, modlitba na úmysl Svatého otce) je podmínkou pomodlit se při návštěvě kostela modlitbu Páně a Vyznání víry.

Od 1. do 8. listopadu je možné získat po splnění tří obvyklých podmínek denně **plnomocné odpustky**, přivlastnitelné pouze duším v očistci, navštíví-li někdo hřbitov a pomodlí se tam třeba jen v duchu za zemřelé; v ostatních dnech lze takto získat odpustky částečné.

Duchovní správce srdečně zve na akce ve farnosti:

- nácvik zpěvu na dětské bohoslužby: v pondělí 26.10. v 16.45 h. na faře v Dolní Čermné
- aktuální otázky ze života církve - zaměřeno pro studenty středních škol a ostatní zájemce:
v pondělí 26.10. v 19.15 h. na faře v Dolní Čermné
- svěcení obecního praporu: ve středu 28.10. ve 14.00 h. ve filiálním kostele sv. Jana Křtitele ve Verměřovicích
- turistický přechod Krkonoš: ve středu 28.10. - sraz ráno ve 4.00 h. na náměstí v Dolní Čermné
Zájemci hlase se u Zdeňka Macháčka ml., Dolní Čermná 55
- rytmickou mši svatou: v pátek 30.10. v 18.00 h. ve farním kostele v Dolní Čermné
- setkání mládeže: v pátek 30.10. po mši sv. na faře v Dolní Čermné

(Pa)

POUTNÍK, ŘÍJEN 1998

Vydává Farnost sv. Jiří Dolní Čermná 1, 561 53 Dolní Čermná

Internet: <http://www.fun.praha.autocont.cz/kratky/poutnik>, e-mail: poutnik@post.cz

Uzávěrka příštího čísla je 8. listopadu 1998, Poutník vyjde 29. listopadu 1998

Členové red. kroužku: P. Seidl, P. Mareš, J. Mařík, R. Mannl, V. Jansa, E. Jansová, J. Macháčková, Z. Krátký

Tiskne Tiskárna DOBEL, Dobrovského 556, Lanškroun, ☎ 0467 / 52 31 59